

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

כמה גודל עונשו של המאכיל נבלות וטרפות

אור הזוהר 341 * תשרי תשע"ד

הכשרות בישראל

אנציקלופדיה למלחמת השחיטה חלק כב

בו יבוא המלחמות הגדולות של הצדיקים בכל הדורות נגד השוחטים הקלים שהכשילו את הכלל ישראל בנבלות וטרפות

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

אז התחיל העשיר לפיסו בדברים ולחזקו בדברי אמונה ובטחון ויאמר אליו: "הלא יהודי אתה ועליך להאמין בדברי חכמינו וזכרונם לברכה שאמרו: 'כל מזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה ועד ראש השנה ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו אפילו כמלא נימא'. ואם מאמין אתה בדברי חכמינו, הרי תדע שלא יועילו לו לעריץ התחבולות הכי חרוצות, על פן לא תירא בפני בעל דינך הקשה. ואני, בבואי מן היריד, לא אסור אף ביתי עד אשר אבוא אף הפריץ, ובכרצון העליון וחסדו הגדול אהיה שליח לטובתך".

אחר הדברים האלה קים בו העשיר את הכתוב: "תנו שכר לאובד ויין למרי נפש" וישתו שניהם לחיים ולהצלחה וישלחנהו לביתו לשלום.

ויצא המוזג מבית העשיר ויבוא אף אשתו ויספר לה את כל הדברים אשר דבר עם העשיר ולבו מלא תקנה לזמים יבואו.

אף אשתו לא מצאה נחומים בדברי הגביר אשר דבר על לב בעלה, ותבך ותדבר אליו דברים בוטים כמדקרות הרב, לבה היתה מלא יאוש ופחד והיא ראתה בעיני רוחה את מסיג גבולם כשהוא הולך אף הפריץ ומנשול אותם מעל פרנסתם.

בעלה ישב ולא יכול להשיב לה דבר, וכשהתחיל לפיסה, לדבר על לבה ולחזקה בדברי אמונה ובטחון, פרצה בבכי וביללה והאשימה אותו שהוא ורק הוא אשם בכל האסון אשר קרה להם.

לוי היתה בא אף העשיר איש אחר, לא היתה מסתפק במשלים ובדברי פבושין לבד, לא היתה נפטר ממנו עד אשר ילך אף הפריץ ויסדר את הכל בכי טוב.

כבה עברו על המוזג ימי ריב ורגז ובביתו אין שלום ושלחה, אף סוף סוף חלפו ימי היריד אשר בלייפציג, והעשיר קים את דבריו, עוד לא דרכו רגליו על מפתן ביתו, סר אף בית הפריץ ודבר אתו על דבר המוזג וחקירתו, ודבריו מצאו מסלות בלבבו.

באשר יצא העשיר מבית הפריץ, שלח לקרא את המוזג וחדש את החוזה לעשר שנים.

לזמים, נפטר העשיר והלך לבית עולמו, בני העיר קראקא הספידוהו כהלכה והביאוהו למנוחת עולמים כאשר נאה לגביר בעמו.

לבעל הב"ח (הבית חדש) היתה תלמיד אחד עשיר ובעל צדקה שהגאון היתה מלמדו הלכות צדקה יום יום כי חשש האיש פן לא יקלע אף המטרה בצדקותיו אשר יעשה, גם מעשה הצדקה תורה היא שצריכה למוד" היתה אומר תמיד, שלא נכלם ולא נכשל במעשי הצדקה הן בכמות והן באיכות. וכל מעשי הצדקה של העשיר הנגלים והנסתרים היו כלם על פי עצת הגאון בעל הב"ח עליו השלום.

פעם אחת בא אף הרב הגאון מוזג אחד וספר לו כדברים האלה לאמר.

"הנה זה עשרות בשנים אני חוכר את בית היין מאדוני הפפר ועתה בא יהודי להסיג את גבולי, יום יום הוא דופק על פתחי הפריץ משדלהו בדברים ומבטיח לו הוספה גדולה ובלבד שיחכיר לו את בית היין.

מורי ורבי! הנה האיש הלז יורד לחיי בני ביתי, רחם נא עלי ויהצילני מן הצרה הזאת.

ויאמר אליו הרב.

"לך אף הגביר פלוני בן פלוני ותבקש ממנו גמילות חסד בגופו, שילך אף הפריץ וידבר עליך טובות באזניו, באשר אדוני המקום ישאו פנים אליו".

ויצא המוזג מאת פני הרב ויבוא אף הגביר וידבר אליו את כל הדברים אשר דבר באזני הרב גם הפיל לפניו את תחנתו שימליץ עליו בפני הפריץ כעצת הרב.

העשיר שמע את כל דברי היהודי והבטיח לו לדבר עם אדוני המקום בדבר בית היין.

אף המוזג לא הסתפק בהבטחת הגביר והפציר בו מאד שילך מיד וימהר לדבר עם הפריץ שלא יקדמנו העריץ במזימותיו.

אז התנצל העשיר ואמר לו עליך לחכות עוד ימים מספר עד אשר אסדר את עניני מסחרי ליריד הגדול אשר בלייפציג כי זמנו עובר ואם לא אסדר את הכל בימים הקרובים אפסיד את רוב הוני.

באשר שמע המוזג את דברי העשיר התחיל לבכות ואמר: "אם כן הדבר, אגא אני בא? הלא העריץ אשר בא להשיג את גבולי חרוץ הוא, ויבוא בתחבולותיו אף הפריץ ויקפח את פרנסתי".

בְּאֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי אֶת שְׁמֵי מִפְּרֶשׁ יוֹצֵא מִפִּי הַפְּרוּז הַתְּחִילוֹ
אֲרַכְבוּתִי דָא קְדָא נְקָשָׁן. אוֹלָם חֲסְדֵי ה' הֵיוּ עָלַי
וְיֹצְאֵתִי זִכְאֵי בְדִינִי.

וְתַבְרָה בָּאוּ מִלְּאָכֵי שְׁלוֹם וְהוֹלִיכּוּ אוֹתִי בְּקוֹל רִנָּה וְשִׁירָה
לְהִיכְלִי אֲשֶׁר בְּגֶן עֵדֶן.

שְׁעָרֵי גֶן עֵדֶן נִפְתְּחוּ לְפָנַי בְּאוֹרָה וְשִׁמְחָה וְרִיחַ נִיחּוֹת עָלַה
בְּאִפֵּי אֲשֶׁר אֵין לְשַׁעַר אוֹתוֹ, טַעַם כְּזֶה לֹא טַעַמְתִּי כֹּל
יְמֵי הַיּוֹתֵי עַל הָאָרֶץ.

וַיְהִי כְּאֲשֶׁר דְּרָכּוּ כְּפוֹת רְגֵלַי עַל סֶף שְׁעָרֵי הַגֶּן עֵדֶן וְהִנֵּה רְאִיתִי
מִלְּאָף אַחַד פּוֹסַע פּוֹסֵעַ פְּסִיעוֹת קִטְנוֹת לְקִרְאתִי גּוֹנַח וּמִתְאַנַּח
וְהוּא נִגַּשׁ אֵלַי וְנֹצֵב לִי לְשֵׁטֶן בְּדֶרֶךְ.

וְאֶשְׂאֲלֶהוּ לֵאמֹר: 'מִי אַתָּה וּמָה עָשִׂיתִי לָךְ שְׂאֲתָה בָּא לְסַגּוֹר
אֶת דְּרָכֵי בְּפָנָי'.

וַיַּעַן וַיֹּאמֶר: 'אֲנִי הוּא הַמְּלֶאֶךְ שֶׁנִּבְרָא מִגְּמִילוֹת חֲסֵד שְׁעִשִׂיתִי
עִם הַמּוֹזַג בְּשִׁעָה שֶׁהִלְכַתְּ אֶל הַפְּרִיץ לְדַבֵּר עָלָיו טוֹבוֹת'.

בְּאֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה יוֹצְאִים מִפִּי הַמְּלֶאֶךְ נִבְהַלְתִּי
מְאֹד וְאָמַרְתִּי.

'**וְכִי** אֶפְשֶׁר הַדְּבַר שֶׁמְּלֶאֶךְ שֶׁל גְּמִילוֹת חֲסִדִים יִתְיַצֵּב לְשֵׁטֶן לִי
בְּדֶרֶכִי, הֲלֹא אֲנִכִּי מֵהַרְתִּי אֶל הַפְּרִיץ תִּכְףּ בְּבוֹאֵי מִן הַיְרִיד
וְהַצִּלְתִּי מִשְׁפָּחָה שְׁלֵמָה מִיִּשְׂרָאֵל'.

אוֹלָם הַמְּלֶאֶךְ עָנָה וְאָמַר: 'אַמֶּת הַדְּבַר שְׁעִשִׂיתִי טוֹבָה לִי־הוּדִי
הַהוּא, אֵךְ אֵינְךָ יוֹדֵעַ כִּמָּה דְמַעוֹת נִשְׁפְּכוּ עַל יָדְךָ טֶרֶם
בּוֹא הִישׁוּעָה, וְכִמָּה מְרִיבוֹת וּקְטָנוֹת הֵיוּ בֵּין הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה עַד
אֲשֶׁר נִסְעַתְּ אֶל הַפְּרִיץ'.

וַדַּע דָּף כִּי כֹל הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה בְּסֶפֶר נִכְתָּבִים וְהֵם דוֹרְשִׁים מֵאַת
הַבֵּית דִּין, צָדֵק וּמִשְׁפָּט לְדוֹן אוֹתָךְ כְּפִי הַחֹק'.

אָז אָמַרְתִּי לוֹ: 'הֲלֹא לֹא עָשִׂיתִי זֹאת מְרַע לָב, אֲלֵא כִּדֵי לְהַצִּיל
אֶת כִּסְפִי, וְלֹאֲנָא נִסְעַתִּי לְיִרִיד הַזֶּה, הֵייתִי מִפְּסִיד אֶת רוֹב
הַוּנִי'.

אֵךְ טַעַנְוֹתִי לֹא הוֹעִילוּ, וְעוֹד הַפְּעַם הַחֲזִירוּ אוֹתִי לְבֵית דִּין שֶׁל
מַעְלָה, וְאַחֲרֵי דִין וּדְבָרִים הוֹצִיא הַבֵּית דִּין פְּסַק חֲדָשׁ, עָלַי
לְשַׁבֵּת בְּשְׁעָרֵי הַגֶּן עֵדֶן וְלֹא לְהַכְּנִס פְּנִימָה כְּמִסְפַּר הַיָּמִים אֲשֶׁר
הַמֶּתִין הַמוֹזַג עַד שׁוֹבִי מִן הַיְרִיד אֲשֶׁר בְּלִי־פָצִיג.

עוֹד לֹא כָלוּ לְקַרְא אֶת הַפְּסַק וְשֵׁנֵי מִלְּאָכֵים קָלִים אָחֲזוּ בִּי
וְהִבִּיאוּנִי לְשְׁעָרֵי הַגֶּן עֵדֶן.

כִּמָּה יָמִים יִשְׁבְּתִי שָׁם, לֹא אֲדַע, אֵךְ לִי הִיָּה דוּמָה כְּאֵלוֹ יוֹשֵׁב
אֲנִי יָמִים וְשָׁנִים וְגֵדוּל הִיָּה צְעָרִי בַיָּמִים הָהֵם שְׂאֵין
לְתַאֲרוֹ בְּמַלִּים, כָּלוֹת הַנֶּפֶשׁ מִמֶּשׁ הַיְתָה לִי כְּכֹל רֶגַע וְרֶגַע אֶל
מְקוֹם מְנוּחָתִי שְׂרָאִיתִיו מְרַחֵק וְאֲלִיו לֹא בְּאֲתִי'.

בַּיּוֹם הַשְּׁנַי סֶפֶר הָרַב הִגְאֹן אֶת הַחֲלוֹם בְּפָנָי קָהֵל וְעִדָּה.

וְאָמַר: "שְׁמַעוּ וְרֹאוּ עַד כִּמָּה צְרִיכִים בְּנֵי אָדָם לְהִיֹּת נִזְהָרִים
בְּכֹל מְצוּהַ שְׁלֵא לְהַחֲמִיץ אוֹתָהּ.

וְעַל אַחַת כִּמָּה וְכִמָּה בְּמַצּוֹת שֶׁבִּין אָדָם לְחֻבְרוֹ כְּגוֹן צְדָקָה
וּגְמִילוֹת חֲסִדִים שְׁחִי בְּנֵי אָדָם תְּלוּיִן בָּהֶם, צְרִיכִים לְהִיֹּת
תְּמִיד מִן הַזְרִיזִין מְקַדִּימִין לְמַצּוֹת'.

לְיָלֶה אַחַת בְּאֵי בְּחֲלוֹם אֶל רֵבּוֹ בַּעַל הַבַּיִת וְאָמַר לוֹ.

"**בְּאֲתִי** אֵלַיךְ מוֹרֵי וְרַבֵּי לְסַפֵּר לָךְ אֵיךְ קִבְּלוּ אֶת פְּנֵי בַּמְּלֶאֶךְ
שֶׁל מַעְלָה אַחֲרֵי מוֹתִי.

בְּבוֹאֵי שְׁמָה בַּפְּעַם הַרְאִשׁוֹנָה מִצְּאֵתִי כִּמָּה נְשָׁמוֹת מְרַחְפוֹת
וּמְחַכוֹת לְיוֹם הַדִּין, וּבִינֵיהֶן שְׁנֵי נְשָׁמוֹת שֶׁהַפְּרִיץ אוֹתָן
בְּהִיּוֹתִי עוֹד בְּעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן.

הַנְּשָׁמוֹת הִלְלוּ הֵיוּ נִשְׁמָתָן שֶׁל שְׁנֵי קִצְבִים שֶׁהֶאֱכִילוּ נִבְלוֹת
וְטָרְפוֹת לְקַהֵל ה' אֲשֶׁר בְּקִרְאָקָא יָמִים רַבִּים.

אַחַד מֵהֶם בָּא אֵלַיךְ, מוֹרֵי וְרַבֵּי, עוֹד בַּיַּמִּי חֲזָיו וְהִתְוַדָּה עַל עוֹנוֹ
וּבִקְשָׁה מִמֶּךָ תְּקוּן וְדָרֶךְ תְּשׁוּבָה'.

"**בֶּן**" אָמַר הָרַב, "אַמֶּת נִכּוֹן הַדְּבַר, אַחַד מֵהֶם חָזַר בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה וְהַשְּׁנִי לֹא הִתְחַרַט וּמַת מוֹת רְשָׁע'.

"**אֵךְ** פְּתֹאוֹם שָׁמַעְתִּי קוֹל מְכֻרִזוֹ" הַמְּשִׁיךְ הַעֲשִׂיר אֶת סְפוּרוֹ
הַמַּצְמַר, "וְהַקּוֹל נִשְׁמַע בְּכֹל הַעוֹלָמוֹת לֵאמֹר פְּלוֹנֵי בֶן
פְּלוֹנֵי יְבוֹא לְפָנָי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה.

וְהִנֵּה נִכְנָס אִישׁ וּכְלָבִים עֲזִי נֶפֶשׁ אֲצִים רְצִים לְפָנָיו וּמֵאַחֲוָרָיו,
בְּמַהוּמָה שֶׁל נְבִיחָה, וְהֵם טוֹעֲנִים שֶׁהָאִישׁ הַזֶּה הִסִּיג אֶת
גְּבוּלָם וְגִזַּל מֵהֶם אֶת הַנִּבְלוֹת וְהַטָּרְפוֹת שֶׁהֵן מֵנַת חֵלְקָם מִיַּמּוֹת
עוֹלָם וּמְכַר אוֹתָן לְבְנֵי אָדָם.

וּפְתֹאוֹם הַשֶּׁלֶף הֵס וּבַת קוֹל יוֹצֵאת וּמְכַרִּיזָה בְּחֶרֶדָה.

'**טַפְּהָ** סְרוּחָה אֵיךְ לֹא פְּחַדְתָּ מִפְּנֵי הַיּוֹם הַדִּין? אֵיךְ הַעֲזַתָּ פְּנִיךְ
לְהֶאֱכִיל אֶת בְּנֵי נִבְלוֹת וְטָרְפוֹת'.

אֵךְ הַקִּצְבֵי הִיָּה נְבוּךְ וְלֹא עָנָה מְאוּמָה, וְתוֹךְ כְּדֵי דַבּוֹר אָחֲזוּ בוֹ
וְהַשְּׁלִיכוּהוּ אֶל תוֹךְ עַמְקֵי שְׂאוֹל וְהוּא נֶאֱבַד מִתוֹךְ הַקְּהֵל
וְאֵינְנוּ.

אַחַר כֵּךְ הַכְרִיזוּ עוֹד הַפְּעַם.

'**פְּלוֹנֵי** בֶן פְּלוֹנֵי יְבוֹא לְפָנָי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה'.

נִכְנָס חֻבְרוֹ בְּפַחַד וּרְעָדָה וְעָמַד לְפָנָי בֵּית הַדִּין.

וְהִנֵּה נִשְׁמַע קוֹל שְׂאוֹל כְּכַעַס וּרְגֵז.

'**טַפְּהָ** סְרוּחָה אֵיךְ לֹא פְּחַדְתָּ מִלְּהֶאֱכִיל נִבְלוֹת וְטָרְפוֹת לְבְנֵי'.

עוֹד לֹא גָמְרוּ אֶת הַשְּׂאֵלָה וְהִנֵּה נִשְׁמַע קוֹל דְּמָמָה דְקָה, בָּא
מִלְּאָף מַלְּצִין אַחַד וּבִידוֹ פְּסַק דִּין מִבֵּית דִּינוֹ שֶׁל הַבַּיִת
וְעִדִים מְעִידִים שְׁקִים זֶה מָה שֶׁפְּתוּב בְּזֶה.

מִיָּד פָּרְשׁוּ אֶת הַמַּגְלָה וַיְקַרְאוּ בָּהּ כְּדְבָרִים הָאֵלֶּה.

'**פְּלוֹנֵי** בֶן פְּלוֹנֵי שֶׁהֶאֱכִיל נִבְלוֹת וְטָרְפוֹת לְעַם ה' חֲטָא בְּכַפְלָיִם,
לְמָקוֹם וְלְדְבָרִיוֹת. בְּמָה שְׁנוּגָע לְדְבָרִיוֹת הָרִי גִזַּל אֶת הָרַבִּים
כִּי לָקַח מַחִיר שֶׁל בֶּשֶׂר כְּשֶׁר בַּעַד בֶּשֶׂר טְרָפָה וְאֵין לוֹ תַקְנָה
אַחֲרָת, רַק לְהַקְדִּישׁ אֶת כָּל נִכְסָיו לְצָרְכֵי הָרַבִּים. וְמָה שְׁנוּגָע
לְמָקוֹם עָלָיו לְהִסְתַּפֵּק בְּלָחֵם צֹר וּבְיָמִים חָרִץ וְשָׁב וּרְפָא לוֹ'.

וְהַעֲרִים מְעִידִים שֶׁמֵּאוֹתוֹ יוֹם וְאֵילָף הַקְּדִישׁ הַקִּצְבֵי אֶת כָּל
נִכְסָיו לְצָרְכֵי הָרַבִּים וְהוּא נִשְׂאָר בַּעֲרוֹם וּבַחֲסֵר כֹּל
וּבִלָּה אֶת יָמָיו בְּצוּמוֹת וּבְתַחֲנוּגִים לְפָנָי הָאֱלֹקִים.

אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְקַחוּ אֶת הָאִישׁ וְהוֹבִילוּהוּ אֶל הַיִּכָּל בַּעֲלֵי
תְּשׁוּבָה.

וּמִיָּד נִקְרָאתִי אֲנִי לְבוֹא אֶל הַמְּלָךְ.